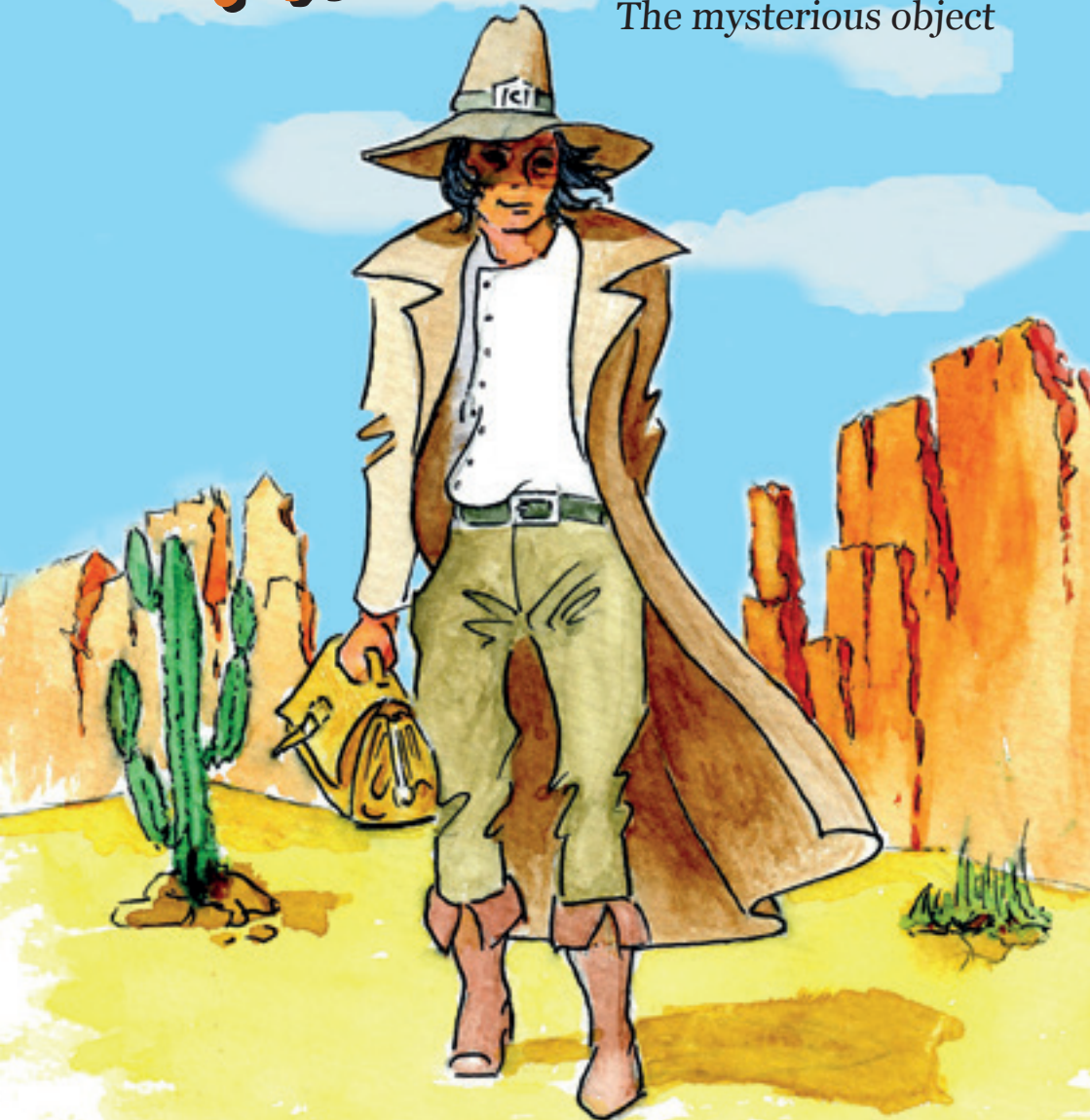

L'OBJECTE MISTERIÓS

The mysterious object

Antoni Argent Ballús
Pablo Allende López

El curs 2013-2014 es va crear el projecte literari “CAP INFANT SENSE CONTE”, els principals objectius del qual són fomentar l'hàbit lector i la creativitat dels infants tot i que pensem que els contes no tenen edat i es destinen a totes les edats.

Amb aquest conte ampliem les obres publicades dins el projecte perquè creiem que la lectura és un dels millors hàbits que podem transmetre i és molt important que, de ben petits, gaudim llegint. Per això, remarcuem la importància de tenir un espai de lectura diari.

El cost d'impressió s'ha finançat gràcies a la col·laboració de les empreses que figuren a la contraportada. **MOLTES GRÀCIES!**

Un conte escrit, il·lustrat, corregit, coordinat, editat i imprès per persones que estimen els llibres.

“No hi ha espectacle més bonic que la mirada d'un infant que llegeix”
Günter Grass, Premi Nobel de Literatura (1999)

Des de la web **www.capinfantsenseconte.org** es poden descarregar els diferents contes que hem publicat i altres que ens han fet arribar.

© Antoni Argent Ballús
© Pablo Allende López

1a edició: Octubre del 2022
Tirada: 5.000 exemplars

Impressió i maquetació: IGràfic www.igrafic.com
Coordinació de l'edició: Antoni Argent Ballús (antoniargent@gmail.com)
Autor del text: Antoni Argent Ballús
Il·lustrador: Pablo Allende López
Correcció ortotipogràfica i d'estil: Berta Rubio Faus i Núria Masdeu Martínez
Assessorament lingüístic: Consorci per a la Normalització Lingüística
Traducció a l'anglès: Victòria Bartroli Baena

Dipòsit legal: B 20442-2022
Imprès a Catalunya

Quan el sol de novembre s'amagava entre les muntanyes, en Rickjett arribà a dalt del turó. Des d'allà va poder veure, al fons de la vall, el següent objectiu: el poblat de Millabec. Segons li havien comentat, allà tindria força feina durant els propers dies. No seria fàcil, però quan, anys enrere, havia pres la decisió i el compromís de dedicar-se a aquella professió, havia acceptat les possibles conseqüències del seu fracàs.

La fina pluja que havia començat a caure mullava els seus llargs cabells. Aleshores, va agafar fort la bossa que duia i va començar a cavalcar cap al poblat.

Mentre baixava per la vall, va recordar les paraules del seu cap: «Ves amb molt de compte. A Millabec ja hem perdut dos dels nostres millors homes.»

Abans d'arribar al seu destí, va deixar lligat el seu cavall en un arbre i, xop de l'aigua que queia, va saltar el gran mur que envoltava el poble i va trucar a la primera casa que va trobar perquè li donessin aixopluc. Va obrir la porta un home que, tot sorprès, li va preguntar:

—Qui sou i què hi feu aquí?

—Em dic Rickjett. La pluja m'ha enxampat per sorpresa i cerco un lloc per passar la nit abans de continuar el meu camí demà al matí. Em deixaríeu quedar a casa vostra?

—Ja ho sap el nostre amo?

—No el conec, el vostre amo. Com us he dit, acabo d'arribar i només busco una mica d'aixopluc. Fa hores que cavalco i tinc els peus congelats.

—Entreu, ràpid! —va dir l'home alhora que treia el cap i mirava a esquerra i a dreta per comprovar que ningú hagués vist que el feia entrar. Seguidament, va tancar la porta amb clau.

En Rickjett es va adonar que dins aquella casa no hi havia gairebé res: només una taula, un parell de cadires i poca cosa més.

L'home li va preguntar d'on venia, i en Rickjett se les va empecar per dir que venia de lluny. Per no aixecar sospites de qui era, ràpidament va comentar que estava molt cansat i que necessitava dormir. Mentre el seu hoste li ensenyava on dormiria, després d'oferir-li un bocí de pa, va evidenciar el que es temia. No hi havia cap dubte: en aquell poblat, els propers dies, tindria molta feina a fer.

L'endemà, a trenc d'alba, l'home de la casa va dir a en Rickjett que marxés ràpidament del poble, ja que l'amo no li havia donat permís per estar-s'hi. Ell li va donar les gràcies per haver-lo acollit i es va disposar a iniciar la seva missió.

Per la seva experiència sabia que al bell mig del poblat hi trobaria una plaça i, en arribar-hi, es va asseure just al centre. Llavors, de la bossa que duia, en va treure un objecte que havia de canviar les vides de tots els vilatans i vilatanes.

La gent que passava per allà, en veure el que treia de la bossa, va fer un pas enrere, espantada. En Rickjett els va dir que no tinguessin por; va obrir lentament aquell objecte misteriós i alhora meravellós i, de mica en mica, tothom es va anar acostant per tocar-lo. No n'havien vist mai cap d'igual... Brillava com un preuat robí!

En Rickjett els va demanar que s'asseguessin a terra i que tanquessin els ulls. Aleshores, els va començar a dir tot de paraules encisadores...

—On sou, bona gent? —els va preguntar en Rickjett al cap d'una bona estona.

—Soc en una aventura magnífica —va dir un.

—Jo estic viatjant a un món fantàstic —va dir un altre.

I tothom va començar a explicar alegrement què havia experimentat.

El soroll que feien uns i altres va despertar l'amo, que va ordenar a un parell de criats que anessin a veure què passava. Quan aquests, en tornar, li van dir que hi havia un desconegut parlant animadament amb la gent del poble, l'amo va anar fins a la plaça, on va trobar en Rickjett envoltat de tot de persones alegres i rialleres, i es va enfadar una cosa de no dir!

—Què hi feu, aquí? —va cridar enfurismat—. Aneu a treballar als meus camps! Hi ha molta feina. Heu de treballar de sol a sol; si no, no menjareu!

En Rickjett, des d'on era, va mirar fixament l'amo. La feina dura començava en aquell instant.

—No fa res de dolent, aquesta bona gent —va dir—. Tan sols els explico coses que...

—Tu no els has d'explicar res a aquests! —va cridar novament l'amo—. Per cert, qui ets?

—Em dic Rickjett.

—Saps qui soc jo?

—Sí —va respondre en Rickjett—. Ets l'amo.

—Exacte. Soc l'amo de tot el que veus. I també l'amo d'aquestes persones. Treballen per a mi i fan el que jo els mando. Tot el que veus és meu.

Llavors, es va aturar un moment i va mirar la gent del poble que encara era a la plaça:

— Vosaltres, què hi feu aquí aturats? Torneu a la feina immediatament! —els va cridar.

I tothom es va aixecar i va tornar a la feina.

Seguidament, l'amo va tornar a mirar furiós en Rickjett, se li va acostar lentament i li va dir a cau d'orella:

—Marxa a un altre poble, perquè aquí no hi tens res a fer. Als dos primers que van venir no els vaig donar cap oportunitat. A tu, de moment, t'acompanyaran quatre dels meus criats als afores del poble i llavors...

Es va fer saber a tothom que l'amo havia fet fora en Rickjett i se'ls va recordar que, si algú gosava parlar amb algun altre desconegut o explicar què havien experimentat a la plaça, rebria un càstig exemplar.

Arribada la nit, quan al carrer ja no es veia ningú i tothom era dins de casa, algú va trucar a una de les cases del poblat.

—Què hi feu aquí? Si l'amo ens veu, castigarà tota la família —va dir, obrint la porta, una de les dones que aquell mateix matí havia estat a la plaça.

—Deixeu-me entrar, si us plau. —En Rickjett sostenia amb les mans la bossa que contenia l'objecte misteriós.

—Entreu, ràpid!

En Rickjett no havia marxat tal com li havien manat, sinó que va entrar en aquella casa, i les cinc persones que hi vivien van passar tota la nit escoltant-lo.

L'endemà al matí, tenien tanta son que van fer saber a un dels criats de l'amo que es trobaven malament per culpa d'alguna cosa que havien sopat el dia abans o potser d'algun virus que havien agafat, i el criat, veient la cara que feien i aquells ulls de no haver dormit, els va dir que anessin a descansar. Només faltaria que tot el poble caigués malalt.

Mentre la família dormia, sense haver tingut temps de parlar amb ningú de la visita d'en Rickjett, ell, que s'havia quedat amagat a l'interior de la casa, va poder comprovar que aquella llar també era pràcticament buida. I, quan el sol es va amagar, va acomiadar-se dels seus hostes per cercar allotjament en una altra casa, on va passar el mateix que la nit anterior: l'endemà, les quatre persones que hi vivien no van anar a treballar perquè, segons van dir a un altre dels criats, els feia molt mal el cap i també tenien febre.

I així, cada vespre, en Rickjett entrava a una casa del poblat per explicar-los les històries que sortien d'aquell objecte meravellós que treia de la seva bossa. Fins que l'amo va començar a sospitar que alguna cosa passava a les nits, perquè cada matí, després d'haver estat bé durant el dia anterior, alguna família no anava a treballar.

Decidit a descobrir què ocorria, va ordenar que, arribada la nit, tothom deixés obertes les finestres de casa seva i va manar als seus criats que l'avisessin si algú no complia les seves ordres. Va passar que una de les cases que hi havia al capdamunt del poble tenia les finestres tancades, i l'amo, quan ho va saber, hi va anar ràpidament. Quan va ser davant la porta de la casa, la va tirar a terra amb un cop de peu.

Dins la casa va trobar en Rickjett explicant històries, com havia fet les darreres nits a cadascuna de les llars del poble. L'amo va sortir al carrer enfurismat i va començar a cridar ben fort perquè tots els seus criats i la gent del poble es despertessin i es reunissin allà mateix.

Mentre començaven a arribar els criats i tot el veïnat, en Rickjett va sortir de la casa aixecant l'objecte misteriós. L'amo va ordenar als seus súbdits que agafessin el foraster i el seu objecte maleït i els tiessin daltabaix del barranc que hi havia prop del poblat per desfer-se d'ell.

En Rickjett continuava caminant, tranquil·lament, cap a l'amo, i aquest cada vegada cridava més fort i estava més enfadat.

—Agafeu-lo! Ara mateix! —cridava l'amo.

Alguns, espantats de saber què els passaria si no feien cas de l'amo, es van disposar a agafar en Rickjett. Però, llavors, el primer home que l'havia acollit a casa seva va dir:

—Atureu-vos! Escolteu-me! En Rickjett ens ha portat aventures, somnis, alegria, il·lusió... L'amo, en canvi, ens fa treballar de sol a sol, ens ordena què hem de fer, a quina hora hem d'anar a dormir, què hem de menjar... Som els seus esclaus, no ho veieu?

—Calla! —va dir l'amo.

—En Rickjett ens ha fet despertar, ens ha alliberat... —va continuar dient l'home.

—Prou! —cridava l'amo—. Fareu el que jo mani!

En aquell instant, en Rickjett va agafar el preuat objecte, va obrir-lo i va començar a... llegir:

«Confieu en nosaltres, omplirem les vostres cases de llibertat, de tresors, d'aliment, d'il·lusions, de descoberta del món, de mil flors diferents, de valor, de força, de reflexió, d'entreteniment, d'enriquiment, d'emocions...»

L'amo, traient foc pels queixals, va agafar una llança d'un dels criats, disposat a atacar en Rickjett, que continuava llegint. Però, a mesura que en Rickjett llegia, l'amo s'anava desintegrant i, quan en Rickjett va haver llegit l'última paraula, l'amo va desaparèixer del tot.

En Rickjett havia complert la seva missió: gràcies a aquell llibre, havia alliberat un altre poble de les cadenes del seu amo. I, amb la calma que el caracteritzava, es va treure de la butxaca un paper que contenia una llista de noms per saber quin era el següent lloc on havia d'anar.

— FI —

The mysterious object

November. Sunset time. Rickjett got up the hill. From there he could see, down the valley, the little village of Millabec. As someone told him, he would easily find a job over there. It wouldn't be easy but when some years ago he decided to work on that, he accepted some special situations.

A thin rain was falling down and Rickjett's hair got wet. He held his bag strong and rode his horse to the village.

He couldn't stop but remembering some words: "Be careful. We lost some of our best men in Millabec".

Near Millabec, he tied his horse and completely soaked, jumped over a big wall that surrounded the village. He knocked on the first house he found, expecting someone would shelter him. A man opened the door and quite shocked, he asked him:

- Who are you? What are you doing here?

- My name is Rickjett. I was caught in the rain and I need to find a place to stay. Could I spend the night here?

- Does the master know?- he replied.

- I don't know him. I only need to spend the night, I'll leave early in the morning. I promise.

- Come on in! Quick! -said the man making sure no one saw him. After that, he locked the door.

When he came in, Rickjett realised it was a simple house: just a table, some chairs and not much more.

The man was interested in knowing where he came from and Rickjett just said he came from far away. He didn't want to say much more; he didn't want to be identified. Quickly, he said he was exhausted and needed to rest. While the man was showing where he would spend the night and offering some bread to eat, Rickjett thought he would need to work a lot in that village.

Next morning, at the crack of dawn, the man told Rickjett to leave as soon as possible since he wasn't allowed to stay there, according to the master. Rickjett thanked him and left. He was ready to start his mission.

Rickjett walked towards the central square and opened his bag to find an object which would change the lives of all the inhabitants. When people saw the object, they were all scared and surprised. Rickjett told them not to be afraid and opened it. People wanted to touch that mysterious and amazing object due to the color: it was shiny and glittery. It shone like a ruby.

Rickjett asked people to sit on the ground and close their eyes. Then, he started saying beautiful words on a low tone of voice:

- Where are you, good people? - asked Rickjett after a while.

- I'm living an amazing adventure- said one of the people on the ground.

- I'm travelling in a fantastic world- said another.

Just then, everyone told what they had felt during that while.

Everyone telling their feelings and experiences woke up the master who ordered a couple of servants to find out what was going on. After finding out, they told him they had seen a man talking with all the people in the village and he got angry. When the master walked to the square and saw Rickjett, he hit the roof.

- What are you doing here? - he shouted. 'Go and start working. There are many things to do, things in the fields need to be done. Otherwise, there will be no food for you'.

Rickjett stared at him. That was the hard moment.

- They're doing nothing wrong. I was only telling them...

- You shouldn't tell them anything- he shouted. 'And who are you, by the way?'

- My name is Ricjkett - he said.

- Do you know who I am?

- Of course I do. You are the master.

- That's it. I am the owner of everything you see and this includes people, as well. They work for me and they do what I say- then he stopped and look everyone around. 'What are you still doing here? Go and work!'

After hearing his words, everyone stood up and went back to work. Afterwards, Rickjett felt the master's eyes looking at him and felt really uncomfortable. Besides, he told him in a very low voice:

- You must leave right now. There is nothing to do here. The first two people that came were not given any chance. Follow my instructions: you're gonna leave along with two of my guardians who will take you out of my village and nothing is gonna happen to you.

All the inhabitants were told that Rickjett had been expelled from the village and they were also reminded that if any of them dared to talk with a stranger or tell someone what happened in the central square, they would be punished.

That night, when the streets were empty, someone knocked on one of the houses of the village.

- What are you doing here? If the master sees us, my family and I will be punished - said a lady while opening the door.

- Let me in, please - Rickjett was carrying the bag with the mysterious object.

- Come on in, quick!

Rickjett decided to stay and ignore the owner's words. He spent the whole night in that house and the five people in it were listening to his stories, eyes wide open.

Next morning, they were so tired that they couldn't work. They told the servants they had eaten something in poor condition. The servant told them to rest and recover. Imagine if all the inhabitants got sick!

When all the family was sleeping, recovering from the long night, Rickjett realised that the house was empty as well. When the sun was setting, he repeated the action of the day before. Next morning, four more people were sick and again, they stayed at home so that they could recover.

It was like this every night until the master started suspecting because night after night a new family was sick.

Willing to discover what was going on, he ordered all the families to leave all windows open and also told the servants to be called if a family didn't follow the instructions. One of the houses, though, kept the windows shut and as soon as he was warned, the master ran to that house. When he got there, he knocked the door down.

Inside the house, he found out Rickjett was still there, telling stories like he had been doing during the last nights. The owner left the house and ordered all the inhabitants to gather in the central square.

Little by little, everyone gathered and Rickjett joined them carrying and showing the mysterious object. The servants were told to capture him and the object and throw them down the hill. Tension was building up. Rickjett walked towards the master but every time he shouted louder and louder.

- Take him, capture him! Right now - he said.

Flabbergasted, everyone followed the instructions but quickly, the first man whose house was first occupied by Rickjett said:

- Stop, please! Rickjett is amazing. He brought adventures, dreams, joy, hope.. Our master, instead, makes us work all day long, tells us what we have to do, orders when to go to bed, what we must eat... We are his servants, in the end, don't you see?

- Be quiet!

- Rickjett has helped us be free- kept saying the man.

- Enough! Do what I say.

Suddenly, Rickjett took the object, opened it and... read:

“Trust us, we will fill your houses with joy, treasures, food, hope, flowers of different colors, strength, entertainment, feelings...”

Completely crazy, the owner grabbed a spear ready to attack Rickjett who was amazed by the words he was reading. But as Rickjett read, the owner shrank and when the reading was over, the master disappeared.

Mission accomplished. Thanks to that book, another village was free from the chains. And calm as he usually was, Rickjett took a paper from his pocket with a list of new villages which still needed his help.

— THE END —

Col·laboradors

electro**amps**

FARMÀCIA

Pacheco Palencia

